

Este vorba de dreptul tău de cetățean

Este vorba de dreptul tău de cetățean

La scurt timp după izbucnirea celui de-al doilea război mondial, Benito Mussolini a emis un decret, care interzicea italienilor emigrarea în Statele Unite ale Americii. Într-un oraș italian, doi bărbați erau afectați de acest ordin. Ei doreau să se reîntoarcă în Statele Unite. Trăiseră mulți ani în S.U.A., așadar America devenise patria lor.

Unul din cei doi era un bancher renumit. Pe când era tânăr, părăsise Italia și emigrase în Statele Unite. Prin hărnicie ajunsese în scurt timp la prosperitate și prestigiu. Dar nu se interesase de îndeplinirea condițiilor, care sunt necesare pentru a deveni cetățean american. Ce-i drept, locuia în America și își însușise avantajele acestei țări până acolo, că devenise milionar. Cu toate acestea, cetățenia americană nu era valabilă pentru el. Era și rămânea un cetățean italian.

Acest bancher tocmai își terminase pregătirile pentru a se reîntoarce în Statele Unite, însă chiar atunci apărură decretul lui Mussolini. La început, acest decret nu îl neliniști în mod deosebit. Sigur de sine, se duse la consulatul american. Acolo ceru să-i vorbească personal consulului și îl rugă să îi rezolve primirea unei vize. Cât de surprins și supărat a rămas însă când a aflat de la consul că el nu are nici o șansă de a putea emigra! La început protestă împotriva acestui fapt, apoi spumegă de furie. Însă totul a fost în zadar! Apoi se rugă din nou și îl imploră pe consul, dar fără succes. El nu era cetățean american, ci italian. Bogăția lui, relațiile private și de afaceri, perfecta vorbire a limbii engleze, toate acestea nu i-au putut fi de folos. A fost nevoit să rămână în Italia.

Celălalt bărbat era o persoană simplă și se îndeletnicea cu agricultura. Trăise doar câțiva ani în America, vorbea o engleză stricăță și nu avea maniere americane. Și totuși, el voia să se întoarcă în America, noua sa patrie. Se duse așadar la autoritățile competente și ceru permisiunea de a părăsi Italia.

„Sunteți cetățean al Statelor Unite?” întrebă funcționarul. „O, yes!” și apoi începu să vorbească repede într-un amestec de italiană și engleză: „Eu sunt cetățean al Statelor Unite! Am depus jurământul pe constituția americană! Aici sunt documentele mele!” Funcționarul consulatului examinează pașaportul și îi dădu viza. „Dumneavoastră puteți călători”, spuse acesta zâmbind, „doar sunteți american! Decretul lui Mussolini nu vă afectează.”

Iar tu, în ce fel de călătorie te găsești?. Chiar dacă nu ai nici o intenție de emigrare, odată va trebui să pleci, fie că vrei, fie că nu vrei; va trebui să pleci într-o altă țară. Încotro va duce călătoria ta? În slava veșnică sau departe de Dumnezeu?

Trebuie să știi un lucru important: locul de destinație nu se hotărăște după moarte, ci aici și astăzi! Pentru a putea ajunge în cer, trebuie să obții de pe acum cetățenia cerească.

Încă ceva: această cetățenie cerească nu o posedă din naștere nici un om, chiar dacă e cumsecade, chiar dacă provine dintr-o familie distinsă, onorabilă, pentru că îl cunoaște bine pe domnul preot sau pentru că are documente „religioase”. Nu, toate acestea nu ajută la nimic. Însă Domnul Isus Hristos vrea să-ți dăruiască această cetățenie. Pentru a-ți dăruia această minunată cetățenie cerească, pe El L-a costat viața pe crucea de la Golgota. Dumnezeu L-a trimis la moarte pe singurul Lui Fiu pentru tine!

Tuturor celor ce cred în lucrarea de împăcare a lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu le zice: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19).

Gândește-te în mod serios la acest lucru! Este vorba de cetățenia ta! Merită să fie văzut. Nenumărați turiști din toate continentele vizitează Londra, capitala Angliei. Mulți vizitează renumitele monumente arhitectonice ale acestui oraș grandios cu opt milioane de locuitori, iar un obiectiv important de vizitat este și catedrala Sf. Pavel, cea mai mare biserică din Anglia. Ea este așezată chiar în inima orașului. Arhitectul Sir Christopher Wren, constructorul mai multor clădiri renumite, a construit și această biserică între anii 1675-1710.

Această catedrală avea să devină cea mai importantă creație a sa. În anul 1723, la vârsta de 91 de ani a încetat din viață și a fost înmormântat aici. Deasupra mormântului său este scrisă o inscripție modestă: „Dacă îi cauți monumentul, atunci privește în jurul tău!”.

Și alți oameni de seamă sunt înmormântați în această catedrală. Aici poți găsi cavoul curajosului amiral Nelson, care în anul 1805 a câștigat o mare luptă navală în fața coastei de sud a Spaniei, la Trafalgar, împotriva flotei franco-spaniole și care a fost rănit mortal în această bătălie. De asemenea, aici e înmormântat și generalul Wellington. Poate îți amintești de la cursurile de istorie că el împreună cu mareșalul prusac Bliieher, în anul 1815 la Waterloo în apropiere de Bruxelles, au învins definitiv pe mândrul Napoleon și oastea lui.

Dar vreau să-ți atrag atenția asupra altui lucru. Dacă vei merge vreodată la Londra, nu trebuie să pierzi prilejul de a vizita catedrala Sf. Pavel, unde vei putea vedea tabloul pictorului englez William Holman Hunt (1827-1910) intitulat: „The Light of the World” (Lumina lumii). Tabloul vorbește insistent oamenilor, care zi de zi stau în fața lui. În acest tablou predomină întunericul. Un chip maiestuos și blând îl înfățișează pe Fiul lui Dumnezeu. El poartă o coroană de spini și ține în mâna stângă o lumină vie, care străpunge întunericul. Cu mâna dreaptă bate într-o ușă. Pe această ușă se pot vedea cuie ruginite, așchii, printre care se cațără un măcăciș sălbatic. E ciudat însă că ușa nu are nici o clanță. Oare să fi uitat pictorul să o facă? Și de ce a înfățișat această ușă atât de respingător, încât, îndată ce privești tabloul, observi că nu a fost deschisă niciodată? Sub tablou se află un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, care vrea să-l ajute pe cel ce privește să înțeleagă tabloul: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el” (Apocalipsa 3.20).

Oare nu se referă ușa din acest text biblic, cât și ușa din tablou la inima omenească? Cu siguranță! Iar pictorul a încercat să înfățișeze această inimă omenească așa cum este ca din fire: plină de întuneric și necurăție, respingătoare și antipatică. Cât de disperată ar fi fost situația noastră, dacă Domnul Isus Hristos, care Se numește pe Sine „Lumina lumii” (Ioan 8.12), nu ar fi bătut la ușa inimii noastre! El ascultă

încordat, dacă bătăile Lui sunt auzite și dacă se deschide ușa inimii, ca să aducă lumina, viața și bucuria! Acum înțelege și tu, desigur, de ce lipsește mânerul ușii pe dinafară. Pictorul a vrut să arate celor ce privesc tabloul că ușa inimii poate fi deschisă numai pe dinăuntru. Domnul Isus nu forțează ușa inimii omului, însă, El bate, uneori încet, altădată mai tare. Tu însuși trebuie să-i deschizi. Ai auzit vreodata bătaia la ușa inimii tale? Deschide-i fără șovăiala! Nu știi, dacă astăzi stă pentru ultima dată în fața ușii tale.

clickbible.org